

[Bernhard Baunsgaard]

personskatter og det ud fra den forudsætning, at de skattepligtige indkomster stiger 9 pct.; det er regeringens egne tal. For statskatterne alene bliver der en stigning inklusive de sociale bidrag på i alt 3,7 mia kr. Det er mere end 11 pct., sammenholdt med de 9 pct.s stigning i de skattepligtige indkomster. Det er prisen.

For at fuldende billedet kan man føje til, at stiger de skattepligtige indkomster ud over de 9 pct., så stiger statsskatterne forholdsvis mere. Hvis regeringen får held til at gennemføre sin ændrede regulering, så slår de 11 pct. ekstra ikke til.

Så meget som 10 mia kr. er de personlige skatter formentlig aldrig før steget i absolutte tal. Derfor: rør ikke ved reguleringsmetoden; der kan skaffes det nødvendige skattebeløb for 1979 med den gældende regulering. Men der er ét, man må medgive regeringen: hvis det er regeringens plan til næste år at udskrive endnu større skatter, så må den ændre reguleringsmetoden.

Det er altså de små indkomster, der kommer til at betale sammen med mellemindkomsterne. De store indkomster bliver fredet, ikke blot i København og i Ishøj, men også i Gentofte, hvis regeringen får sin vilje.

Camre (S):

Der er ved det foreliggende forslag tale om en forhøjelse af udskrivningsprocenten til 94 og en uændret regulering af personfradrag og skalatrin for statsindkomsts-katten. Det vil omsat i penge betyde, af f.eks. det almindelige personfradrag vil blive på 15.000 kr. efter det radikale forslag, mod 14.500 kr. efter regeringsforslaget. Det radikale forslag indebærer en forøgelse af skattens progression, og i forhold til en uændret anvendelse af den eksisterende lovgivning med en udskrivningsprocent på 90 pct. indebærer det lidt mindre stigninger for de mindre indkomster og højere stigninger for de større indkomster.

Nu kunne man få det indtryk, når man hørte hr. Bernhard Baunsgaard her, at der var tale om nogle vældige forskelle, men det er jo ganske urigtigt. Hvis man ser på de tal, der er indeholdt i det radikale forslags bemærkninger, så vil man se, at det f.eks. for skatteyderen med dobbelt personfradrag er således, at der for en skattepligtig indkomst på 50.000 kr. vil være en skat, der er 296 kr.

lavere om året efter det radikale forslag end efter regeringsforslaget. For en indkomst på 100.000 kr. en skat, der er 325 kr. lavere pr. år end efter regeringens forslag. For en skattepligtig indkomst på 150.000 kr. – og det er dog ikke nogen helt ringe indkomst – vil der være en lempelse på 144 kr. om året.

Kommer vi op på 200.000 kr., så vender billedet. Her er der tale om en skærpelse på 622 kr. på et helt år, og først når man kommer op på en så voldsom skattepligtig indkomst som 400.000, vil der være tale om, at skatten efter det radikale forslag vil være 4.222 kr. højere end efter regeringens forslag. Men vi må sige, at det for hele den almindelige del af befolkningen er meget begrænsede forskelle, i realiteten forskelle på under 1 kr. om dagen.

Forslaget har nogle provenukonsekvenser: for kommunerne et tab på 410 mill. kr., for staten et tab på 100–150 mill. kr., sådan som finansministeren også har nævnt det her. Men det er klart, at man kan ændre progressionen ved at regulere, således som det er foreslået af det radikale venstre.

Der skal ikke være tvivl om, at socialdemokratiet også ønsker en ændring af skattens vægt, men dette er ikke den mest hensigtsmæssige måde at gøre det på. En ændring af progressionen bør først og fremmest ske ved en sanering af en række af de fradrag, som i dag udhuler progressionen.

Det radikale venstres forslag berører jo overhovedet ikke denne problematik. Det vil primært ramme de store indkomster, som ikke har fradrag. De store indkomster, som i dag klipper progressionen af skatten ved hjælp af fradrag, vil få større skattelettelse ved det radikale forslag end ved regeringens. En sanering af fradrage var grundideen i den socialdemokratiske regerings skattepolitiske redegørelse i foråret 1978, men sagt i al venskabelighed: da var det radikale venstre jo ikke hjemme.

Jeg må derfor anse det foreliggende forslag for at være, skal vi sige lidt taktisk i sit indhold, og jeg må derfor på den socialdemokratiske gruppes vegne sige, at vi ikke kan støtte forslaget.

Glensgård (FP):

Regeringens udgiftkrævende politik skal naturligvis have en dækning. Vi trænger til